

Arrest

nr. 162 076 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die het statuut van staatloze werd toegekend, op 18 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die het statuut van staatloze werd toegekend, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2006 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 23 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 juli 2015 en op 30 september 2015.

1.3. Op 18 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een soenniet van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het kamp Rashidiyeh, gelegen in Zuid-Libanon. U bent geregistreerd bij UNRWA. U bent naar een UNRWA school gegaan tot het eerste jaar lager middelbaar onderwijs. U hebt gedurende vier jaar als bewaker bij Fatah gewerkt.

Op 29 maart 2006 diende u een eerste asielaanvraag in omdat u in het kamp problemen had gekend met een aanhanger van de fundamentalistische groepering 'Harakat Jihad'.

Op 6 april 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van weigering van verblijf die op 8 juni 2006 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd bevestigd. Het CGVS oordeelde dat uw asielaanvraag bedrieglijk was gezien de ernstige tegenstrijdige verklaringen. Voorts oordeelde het CGVS dat in het door 'Fatah' gedomineerde kamp Rashidiyeh conflictbemiddeling nauwgezet wordt toegepast. Op 12 oktober 2009 werd uw beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

Op 8 december 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. U steunde zich opnieuw op uw eerste asielaanvraag en voegde hieraan toe dat u intussen vernomen had dat aanhangers van 'Harakat Jihad' uw huis hadden doorzocht. Verder beriep u zich op het feit dat de subsidiaire bescherming op 10 oktober 2006 in werking is getreden. Op 21 december 2006 nam de DVZ hierin een beslissing tot weigering van verblijf, dewelke op 14 februari 2007 door het CGVS werd bevestigd. Het CGVS was van oordeel dat er niet de minste aanwijzing was dat de kampautoriteiten zouden nalaten u bescherming te bieden. Bovendien was het CGVS van oordeel dat er geen sprake was van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Op 28 september 2010 werd uw beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

Op 5 mei 2009 werd u het statuut van Staatloze toegekend door de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde.

Op 12 juni 2009 diende u een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis in. Op 10 augustus 2010 achtte de DVZ uw aanvraag niet gegrond.

Op 21 januari 2011 en 16 augustus 2013 diende u nogmaals een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis in. Deze procedure loopt nog.

Op 23 juni 2011 diende u een derde asielaanvraag in. U baseert zich louter op het feit dat u staatloos bent en niet terug kan naar Libanon.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo hebt u tot het eerste lager middelbaar onderwijs gevolgd bij UNRWA en ook uw broer en zussen hebben aan een UNRWA school gestudeerd (gehoorverslag CGVS 1 dd. 03/07/2015, p. 2 en gehoorverslag CGVS 2 dd. 30/09/2015, p. 6). U geeft aan dat jullie naast scholing ook op vlak van eten en gezondheid steun hebben gekregen van UNRWA (gehoorverslag CGVS 1, p. 2). Rekening

houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het CGVS nam naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf omdat er aan uw asielrelaas, problemen met een aanhanger van een fundamentalistische groepering, geen geloof werd gehecht gezien de tegenstrijdige verklaringen die u had afgelegd. Daarenboven werd er in de beslissing van het CGVS geponeerd dat u niet om beroep te doen op de kampautoriteiten van Rashidieh. Dit laatste element werd nogmaals hernomen in de beslissing tot weigering verblijf van uw tweede asielaanvraag. U steunde zich namelijk opnieuw op uw eerste asielrelaas en u beriep zich daarenboven op het feit dat de subsidiaire bescherming op 10/10/2006 in werking is getreden.

U beroept zich tijdens uw derde asielaanvraag louter op het feit dat u staatloos bent en niet terug kan naar Libanon. Ook dit is geen afdoende reden daar, en zoals ook in een onderstaande paragraaf wordt gesteld, de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA registratiekaart beschikt, alsook dat u over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnen beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een

terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt dat u tot het eerste middelbaar school hebt gelopen, uw broer A.(...) en zus M.(...) hebben respectievelijk tot de negende en de achtste klas school gelopen en uw zus N.(...) heeft tot klas tien scholing gehad (gehoorverslag CGVS 1, p. 2-3: CGVS 2, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw ouderlijke woning jullie eigendom is. Momenteel wonen uw broer en diens echtgenote in bij uw ouders en betaalt uw broer de helft van de onderhoudskosten. Uw broer is werkzaam in de bouwsector en in de citroenpluk. Een zus is gehuwd en woont in Wadi Zain, niet ver van Saida. Haar man met wie ze samen een kindje heeft, is electricien/mechanicien, uw andere zus woont ook nog in het kamp (gehoorverslag CGVS 1, p. 4 en gehoorverslag CGVS 2, p. 2, 4-6). Initieel gevraagd of uw familie actueel nog hulp krijgt van UNRWA diende u het antwoord schuldig te blijven, maar u dacht van wel (gehoorverslag CGVS 1, p. 3). Op het einde van het gehoor verklaarde u dan dat het mede door de steun van UNRWA is dat uw ouders actueel kunnen overleven (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Tijdens het bijkomend gehoor hier opnieuw naar gevraagd, stelt u gebeld te hebben met uw familie en het hen te hebben gevraagd, ze krijgen al bijna zes jaar geen hulp meer van UNRWA (gehoorverslag CGVS 2, p.2). Later in het interview expliciet gevraagd waarom uw ouders sinds zes jaar geen hulp meer krijgen van UNRWA, werpt u op dat u niet weet hoe lang al maar dat u gewoon zelf zes jaar zegt. U voegt hier nog aan toe dat uw moeder enkel zegt dat de plek waar ze hulp haalden nu gesloten is en verder hebt u hier niet veel discussie over gehad (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). De vaststelling dat u vooreerst stelde dat uw ouders wel degelijk op UNRWA steun konden rekenen en u nu tijdens uw tweede gehoor plots stelt van niet en u hieromtrent ook geen verdere valabele uitleg kunt verschaffen, kan bezwaarlijk overtuigen. Verder dient aangestipt dat uw laconieke houding wat betreft het inwinnen van exacte informatie met betrekking tot de actuele situatie van uw ouders in het kamp Rashidieh bezwaarlijk valt te rijmen met een asielaanvraag. U gaf tijdens het eerste interview zelf aan dat u de actuele situatie van het kamp Rashidieh überhaupt niet kent, een uitspraak die toch wel heel opmerkelijk is (gehoorverslag CGVS1, p. 3). Er mag van iemand die asiel aanvraagt toch verwacht worden dat hij zich goed informeert over de stand van zaken in het kamp en de leefomstandigheden. Tijdens het bijkomend gehoor opnieuw gepeild naar uw kennis over de actuele situatie van uw kamp werpt u op dat de situatie 'an sich' niet is veranderd in vergelijking met de situatie in het kamp ten tijde van 2006. Fatah heeft er nog steeds de macht en niemand gebruikt er wapens zo stelt u (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Verder dient opgemerkt dat uw vader voor verzorging (na een hartaanval) naar een Libanees ziekenhuis gaat en dit bijna maandelijks (gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 7). Deze ziekenhuiskosten worden soms door u betaald en soms door vrienden of familie (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). Daarenboven dient te worden aangestipt dat u uw lening om uw reis naar Europa te bekostigen, namelijk het bedrag van 4.000 dollar, ondertussen helemaal heeft afbetaald (gehoorverslag CGVS 2 , p. 4). U werd hierbij financieel geholpen door uw neef, wiens vader een Libanees is, en dewelke ook uw vader actueel nog helpt bij zijn medische kosten (gehoorverslag CGVS 2, pp. 4, 6-7). Langs moeder kant hebt u nog een tante woonachtig in het kamp, haar echtgenoot werkt voor Fatah, u hebt er ook nog een oom die zijn auto als taxi gebruikt. Verder hebt u nog een tante in Bettoulieh (niet ver van Sur) wier echtgenoot een Libanees is en nog een tante in Bazariyeh, maar met haar hebt u geen contact (gehoorverslag CGVS 2, p. 5-6). U stelt in kader van uw derde asielaanvraag gedurende vier jaar als bewaker voor Fatah gewerkt te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS 1, p.3). Hier in België hebt u als voorman in een vleesverwerkingsbedrijf gewerkt (gehoorverslag CGVS 1, p. 4). Uit dit alles blijkt dat u als een zelfredzaam persoon kan worden beschouwd die bij terugkeer naar Libanon op zijn minst over een opvangnet beschikt.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De

aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens en uw registratie bij UNWRA, hetgeen op zich niet wordt betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de bescherming door de bevoegde vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, UNRWA, absoluut ontoereikend is. Vooreerst heeft UNRWA een chronisch tekort aan budgettaire middelen. Daarnaast wordt de veiligheid in de Palestijnse vluchtelingenkampen enkel gegarandeerd indien er een consensus bestaat tussen de verschillende gewapende fracties. Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat de bescherming door UNRWA ontoereikend is en dat hij niet uitgesloten kan worden van de toepassing van het Verdrag van Genève.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Volgens verzoeker is het onmogelijk om via de Libanese ambassade te Brussel een nieuw reisdocument te bekomen, en worden de aanvragen er niet behandeld. Hij baseert zich hiervoor op verklaringen van kennissen, die eveneens van Palestijnse origine zijn. Het Commissariaat-generaal baseert zich voor haar bewering op telefonische contacten en getuigenissen (zie COI Focus Libanon – Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon – 12 september 2014, p. 6-9). Het is verzoeker onduidelijk waarom deze getuigenissen meer waarde zouden hebben dan hetgeen hij hoort van zijn lotgenoten.

In een laatste onderdeel werpt verzoeker op dat in het administratief dossier geen recente studies beschikbaar zijn over de actuele veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen, met name met betrekking tot de massale toevloed van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië. In de “COI Focus Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon” van 11 mei 2015 (update) wordt opnieuw verwezen naar de missie van de Danish Immigration Service in juni 2014, en worden geen recentere bronnen vermeld, behoudens enkele incidenten gerapporteerd door de VN-Veiligheidsraad (zie COI Focus Libanon 11/05/2015, p. 26-28). De “COI Focus Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen” van 12/06/2015 (update) behandelt enkel de leefomstandigheden met betrekking tot de basisbehoeften. Voor de veiligheidssituatie wordt verwezen naar bovenvermelde COI Focus Libanon van 11/05/2015. Wel wordt in dit rapport vastgesteld dat de levensomstandigheden van Palestijnen in Libanon in 2014 verslechterden (zie COI Focus Libanon 12/06/2015, p. 10, 14). Verzoeker wijst er nog op dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen niet minder gewelddadig is geworden, integendeel.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest nr. 150 015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juli 2015.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen daar ze louter zijn identiteitsgegevens en registratie bij UNRWA bevestigen, hetgeen op zich niet wordt betwist.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingewet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

2.11.1. Verzoeker steunde zijn eerste asielaanvraag op het feit dat hij in het kamp problemen had gekend met een aanhanger van de fundamentalistische groepering 'Harakat Jihad'. Op 6 april 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf die op 8 juni 2006 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bevestigd. Het Commissariaat-

generaal oordeelde dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk was gezien de ernstige tegenstrijdige verklaringen die hij had afgelegd. Voorts wees het Commissariaat-generaal erop dat in het door 'Fatah' gedomineerde kamp Rashidieh conflictbemiddeling nauwgezet wordt toegepast en werd vastgesteld dat verzoeker naliet om beroep te doen op de kampautoriteiten van Rashidieh. Op 12 oktober 2009 werd verzoekers beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

In zijn tweede asielaanvraag steunde verzoeker zich opnieuw op hetzelfde asielrelaas en hij voegde hieraan toe dat hij intussen vernomen had dat aanhangers van 'Harakat Jihad' zijn huis hadden doorzocht. Verder beriep hij zich op het feit dat de subsidiaire bescherming op 10 oktober 2006 in werking is getreden. Op 21 december 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken hierin een beslissing tot weigering van verblijf, dewelke op 13 februari 2007 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Het Commissariaat-generaal was van oordeel dat er niet de minste aanwijzing was dat de kampautoriteiten zouden nalaten om verzoeker bescherming te bieden. Bovendien was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er geen sprake was van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Op 28 september 2010 werd verzoekers beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.11.2. Verzoeker beroept zich voor zijn huidige derde asielaanvraag op volgende nieuwe elementen: *"Ik kan niet terugkeren omdat er in 2006 een nieuwe wet is ingevoerd die zegt dat elke Palestijn die in Libanon verblijft en het land verlaat niet kan terugkeren naar Libanon. Ik heb ook bij de Libanese ambassade in Brussel een Palestijns reisaspaspoort aangevraagd, maar dat was niet mogelijk."* (administratief dossier, 3^e AA, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 37).

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en

een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt met de loutere bewering dat kennissen van hem, die eveneens van Palestijnse origine zijn, verklaren dat het onmogelijk is om via de Libanese ambassade te Brussel een nieuw reisdocument te bekomen dat de aanvragen er niet worden behandeld, geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal zich voor zijn bewering baseert op telefonische contacten en getuigenissen en stelt dat het hem onduidelijk is waarom deze getuigenissen meer waarde zouden hebben dan hetgeen hij hoort van zijn lotgenoten, benadrukt de Raad dat de COI Focus onder meer steunt op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreeerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraagd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. De Raad stelt aldus vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Het hoeft geen betoog dat de door deze specialisten verstrekte informatie meer waarde heeft dan verzoekers ongefundeerde beweringen in dit verband.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker werpt op dat de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon gedateerd is, doch hij brengt met de loutere stelling dat UNRWA kampt met een chronisch tekort aan budgettaire middelen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "*Zo blijkt dat u tot het eerste middelbaar school hebt gelopen, uw broer A.(...) en zus M.(...) hebben respectievelijk tot de negende en de achtste klas school gelopen en uw zus N.(...) heeft tot klas tien scholing gehad (gehoorverslag CGVS 1, p. 2-3; CGVS 2, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw ouderlijke woning jullie eigendom is. Momenteel wonen uw broer en diens echtgenote in bij uw ouders en betaalt uw broer de helft van de onderhoudskosten. Uw broer is werkzaam in de bouwsector en in de citroenpluk. Een zus is gehuwd en woont in Wadi Zain, niet ver van Saida. Haar man met wie ze samen een kindje heeft, is electricien/mechanicien, uw andere zus woont ook nog in het kamp (gehoorverslag CGVS 1, p. 4 en gehoorverslag CGVS 2, p. 2, 4-6). Initieel gevraagd of uw familie actueel nog hulp krijgt van UNRWA diende u het antwoord schuldig te blijven, maar u dacht van wel (gehoorverslag CGVS 1, p. 3). Op het einde van het gehoor verklaarde u dan dat het mede door de steun van UNRWA is dat uw ouders actueel kunnen overleven (gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Tijdens het bijkomend gehoor hier opnieuw naar gevraagd, stelt u gebeld te hebben met uw familie en het hen te hebben gevraagd, ze krijgen al bijna zes jaar geen hulp meer van UNRWA (gehoorverslag CGVS 2, p.2). Later in het interview expliciet gevraagd waarom uw ouders sinds zes jaar geen hulp meer krijgen van UNRWA, werpt u op dat u niet weet hoe lang al maar dat u gewoon zelf zes jaar zegt. U voegt hier nog aan toe dat uw moeder enkel zegt dat de plek waar ze hulp haalden nu gesloten is en verder hebt u hier niet veel discussie over gehad (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). De vaststelling dat u vooreerst stelde dat uw ouders wel degelijk op UNRWA steun konden rekenen en u nu tijdens uw tweede gehoor plots stelt van niet en u hieromtrent ook geen verdere valabele uitleg kunt verschaffen, kan bezwaarlijk overtuigen. Verder dient aangestipt dat uw laconieke houding wat betreft het inwinnen van exacte informatie met betrekking tot de actuele situatie van uw ouders in het kamp Rashidieh bezwaarlijk valt te rijmen met een asielaanvraag. U gaf tijdens het eerste interview zelf aan dat u de actuele situatie van het kamp Rashidieh überhaupt niet kent, een uitspraak die toch wel heel opmerkelijk is (gehoorverslag CGVS1, p. 3). Er mag van iemand die asiel aanvraagt toch verwacht worden dat hij zich goed informeert over de stand van zaken in het kamp en de leefomstandigheden. Tijdens het bijkomend gehoor opnieuw gepeild naar uw kennis over de actuele situatie van uw kamp werpt u op dat de situatie 'an sich' niet is*

veranderd in vergelijking met de situatie in het kamp ten tijde van 2006. Fatah heeft er nog steeds de macht en niemand gebruikt er wapens zo stelt u (gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Verder dient opgemerkt dat uw vader voor verzorging (na een hartaanval) naar een Libanees ziekenhuis gaat en dit bijna maandelijks (gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 7). Deze ziekenhuiskosten worden soms door u betaald en soms door vrienden of familie (gehoorverslag CGVS 2, p. 7). Daarenboven dient te worden aangestipt dat u uw lening om uw reis naar Europa te bekostigen, namelijk het bedrag van 4.000 dollar, ondertussen helemaal heeft afbetaald (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). U werd hierbij financieel geholpen door uw neef, wiens vader een Libanees is, en dewelke ook uw vader actueel nog helpt bij zijn medische kosten (gehoorverslag CGVS 2, pp. 4, 6-7). Langs moeder kant hebt u nog een tante woonachtig in het kamp, haar echtgenoot werkt voor Fatah, u hebt er ook nog een oom die zijn auto als taxi gebruikt. Verder hebt u nog een tante in Bettoulieh (niet ver van Sur) wier echtgenoot een Libanees is en nog een tante in Bazariyeh, maar met haar hebt u geen contact (gehoorverslag CGVS 2, p. 5-6). U stelt in kader van uw derde asielaanvraag gedurende vier jaar als bewaker voor Fatah gewerkt te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS 1, p.3). Hier in België hebt u als voorman in een vleesverwerkingsbedrijf gewerkt (gehoorverslag CGVS 1, p. 4). Uit dit alles blijkt dat u als een zelfredzaam persoon kan worden beschouwd die bij terugkeer naar Libanon op zijn minst over een opvangnet beschikt.” Met de loutere stelling dat uit de COI Focus “Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen” van 12 juni 2015 blijkt dat de levensomstandigheden van Palestijnen in Libanon in 2014 verslechterden, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid/ongegrondeerdheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de bescherming door UNRWA absoluut ontoereikend is en hij in dit verband opwerpt dat de veiligheid in de Palestijnse vluchtelingenkampen enkel gegarandeerd wordt indien er een consensus bestaat tussen de verschillende gewapende fracties, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid

dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio’s, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden

er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van de actualiteit van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie en de stelling dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen niet minder gewelddadig is geworden, integendeel, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen daar deze, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing louter zijn identiteitsgegevens en zijn registratie bij UNRWA bevestigen, gegevens welke niet worden betwist.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonbaar dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er dient in dit verband evenwel te worden gewezen op artikel 55/2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”* *In casu* werd een dergelijk advies niet verstrekt zodat de Raad ambtshalve dient vast te stellen dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid die

door de Raad niet kan worden hersteld. Dienvolgens dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 november 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS